Aluehallintovirasto

Itä-Suomi
Peruspalvelut, oikeusturva ja luvat
- vastuualue

LAUSUNTO ISAVI/3301/05.10.00/2016

26.1.2017

Sosiaali- ja terveysministeriö
kirjaamo.stm@stm.fi

Lausuntopyyntönne Dnro STM075:00/2011

Sosiaali- ja terveysministeriö on 22.11.2016 päivätyllä lausuntopyynnöllä pyytänyt lausuntoa arviomuistiosta koskien alkoholilain uudistamistarpeita.

Taustaa

Alkoholilain keskeiset periaatteet säilyisivät pääosin ennallaan. Alkoholipitoisiin aineisiin liittyvän elinkeinotoiminnan luvanvaraisuutta ja lupamenettelyä koskevat säännökset koottaisiin yhteen. Erityisesti alkoholijuomien anniskeluun liittyvää sääntelyä kevennettäisiin esimerkiksi vapauttamalla anniskeluaikoja sekä anniskelupaikan vastaavia hoitajia ja anniskelualueita koskevia edellytyksiä. Anniskelua koskevia rajoituksia purettaisiin ja korvattaisiin lisäämällä ja tukemalla elinkeinonharjoittajien omavalvontaa. Kansalaisten vaikutusmahdollisuuksia tuettaisiin lisäämällä lupahallinnossa lähiympäristön kuulemista sekä kunnan vaikutusmahdollisuuksia.

Alkoholiyhtiölle kuuluvaa alkoholijuomien vähittäismyynnin yksinoikeutta muutettaisiin sallimalla luvanvaraiseen vähittäismyyntiin kaikki enintään 5,5 tilavuusprosenttia etyylialkoholia sisältävät alkoholijuomat. Tilaviinin ja sahdin erityisten vähittäismyyntilupien rinnalle otettaisiin käyttöön käsityöläisoluiden vähittäismyyntilupajärjestelmä.

Lausunto

Itä-Suomen aluehallintovirasto pitää hyvänä, että alkoholilain kokonaisuudistus vihdoin toteutetaan nykyisen lainsäädännön ollessa joiltakin osin vanhentunut tai toimimaton. Aluehallintoviraston lausunto koostuu yleisestä osasta, jossa otetaan kantaa alkoholilakiluonnoksessa kokonaisuutena esiintyviin kehittämiskohtiin sekä muihin yleisiin seikkoihin. Lausunnon liitteenä on yksityiskohtaisempi osio, jossa lakiluonnosta kommentoidaan sen lukujen otsikkojen mukaisina kokonaisuuksina.

Lailla tavoitellaan alkoholin kulutuksen vähenemistä sekä kulutuksesta aiheutuvien haittojen ennaltaehkäisyä, samoin kun haittojen, jotka aiheutuvat käyttäjän läheisille ja ympäristölle. Keinona alkoholilain 1 § tavoitteille on alkoholipitoisten aineiden kulutukseen liittyvän elinkeinotoiminnan rajoittaminen ja valvonta. Lain tarkoituksella ja lakiehdotuksessa esitetyillä muutoksilla on joissain paikoin ristiriitaisuutta. Alkoholipolitiikan parhaiksi koetut keinot, saatavuuteen ja hintaan vaikuttaminen, joutuvat väistymään uuden alkoholilain myötä. Lain tarkoituksena on haittojen vähentäminen ja alkoholin kulutuksen vähentäminen. Yksi hallituksen kärkihankkeista on terveyden ja hyvinvoinnin edistäminen ja terveyserojen vähentäminen. Lakiesityksen perustelutekstissä tuodaan selkeästi esille, miten useat alkoholilain muutosesitykset lisäävät aiempien tutkimusten ja kokemusten perusteella alkoholin kokonaiskulutusta ja perustelutekstissä esitetyt lukuisat haitat kasvavat kun kokonaiskulutus kasvaa.

Vähittäismyynti

Itä-Suomen aluehallintovirasto korostaa, että alkoholihaittoja ei voi ehkäistä lisäämällä riskiä kulutuksen kasvuun. Päivittäistavarakaupan vähittäismyyntiin esitetty yli 4,7 ja enintään 5,5 vahvuisten alkoholijuomien myynti on haittavaikutuksiltaan merkittävin. Yhtenä suurimmista huolista on se, että ihmiset tulevat siirtymään saatavuuden helpottuessa väkevämpiin alkoholijuomiin ja tätä kautta kulutus ja haitat tulevat kasvamaan. Aluehallintoviraston näkemyksen mukaan nykyinen päivittäistavarakaupan ja alkoholiyhtiön välinen tilavuusprosenttiraja tukisi lain tavoitteiden toteutumista paremmin kohdistamalla kulutuskysyntää kansallisen alkoholipolitiikkamme ytimenä toimivan alkoholiyhtiön suuntaan sekä vähittäismyynnistä anniskeluun valvottuihin tiloihin.

Nyt ehdotettu hallituksen esitys alkoholilaiksi ei tue tätä tarkoitusta kaikilta osin. Sallimalla väkevämpien oluiden, siidereiden ja limuviinojen myynti vähittäismyyntiliikkeissä on todettu aiheuttavan kansanterveydellisiä ongelmia tulevaisuudessa. Myös lakiehdotuksessa tämä on todettu. Muutosta on perusteltu sen vähentämällä ulkomaantuontia. Tämä perustelu lienee nyt kuitenkin vanhentunut Viron nostettua alkoholiveroaan ja Viron päätöstä nostaa sitä myös edelleen. Toinen muutos, joka lisää valvomattomissa oloissa alkoholijuomien nauttimista on uusi nauttimiskieltopykälä (esitetty lakiehdotus 82 §), josta yksityiskohtaisemmassa osiossa lisää.

Esitetyt muutokset ovat ristiriidassa maailmanlaajuisen alkoholistrategian kanssa (WHO), johon myös Suomi on sitoutunut. Järjestön Euroopan alueen jäsenvaltiot ovat hyväksyneet vuonna 2012 oman toimintaohjelmansa haitallisen alkoholikäytön vähentämiseksi (EUR/RC61/R4).

Anniskelu

Itä-Suomen aluehallintoviraston näkemyksen mukaan alkoholi on tavanomaisesta poikkeava hyödyke, johon liittyvä elinkeinotoiminta tulee olla jatkossakin luvanvaraista ja valvottua. Lakiuudistuksessa on myös uusia kannatettavia elementtejä, kuten etämyynnin selkeä kielto (30§), lähiympäristön (20§) sekä kunnan vaikutusmahdollisuuksien lisääminen jatkoaika-asioissa (43§) sekä jatkoaikaravintoloiden järjestyksenvalvonta.

Hallinnollisen taakan keventäminen

Hallitusohjelman yhtenä keskeisenä tavoitteena on normien purku ja hallinnollisen taakan keventäminen. Ehdotetussa alkoholilakiluonnoksessa puretaan sääntelyä erityisesti anniskeluntoiminnan osalta. Valvonnan näkökulmasta voi pitää hyvänä, että esimerkiksi alkoholiannoksia koskevasta sääntelystä luovutaan. Itä-Suomen aluehallintovirasto on kuitenkin huolissaan alkoholikäyttöään aloittelevien nuorten riskeistä. Täysiikäisyyden saavuttaneet 18 vuotiaat nuoret ovat vielä kehitykseltään ja oman alkoholinkäytön rajoittamisen osalta tottumattomia. Tottumaton alkoholinkäyttäjä voi tilaamalla ison annoksen tai monta annosta väkevää alkoholijuomaa päihtyä nopeasti liikaa. Riski kokonaiskulutuksen kasvuun myös lisääntyisi.

Vastaavan hoitajan edellytyksiä kevennetään ja anniskelun ns. happy hour -mainonta sallitaan. Anniskeluravintoloille esitettyä mahdollisuutta hakea vähittäismyyntilupaa kevennetyin edellytyksin ei kuitenkaan voitane nähdä hallinnollisen taakan keventämisenä tai ylipäätänsä yleisillä tai valvomattomilla paikoilla tapahtuvan alkoholikulutuksen vähentämistä tukevana. Anniskelun ja vähittäismyynnin käsitteiden sekoittamista tältä osin ei voida pitää tarkoituksenmukaisena.

Aluehallintoviraston näkemyksen mukaan hallitusohjelman tavoitetta hallinnollisen taakan keventämisestä olisi luonnoksen ehdotusten lisäksi mahdollista toteuttaa edelleen.

Esimerkiksi anniskeluluvan hakemiseen liittyvien lausuntojen pyytämisessä voitaisiin korostaa ehdotusta enemmän tapauskohtaisuutta ja aluehallintoviranomaisten asiantuntemusta. Mikäli lausunto pyydetään aina riippumatta toisiko se mitään uutta tietoa, jota lupaviranomaisella ei ennestään olisi, niin toiminta työllistäisi kuntia ja muita lausunnon laatijoina ja lisäisi hallinnollista byrokratiaa lupaviranomaisessa. Tämä vaikuttaisi myös elinkeinoelämään pidentyneinä käsittelyaikoina. Koska lausunnon antajatahoja olisi useita, olisi lisäksi mahdollisesti uhkana elinkeinoelämän eriarvoistuminen, mikäli lausunnot olisivat lupaviranomaista velvoittavia.

Hallinnon muodolliset kevennykset eivät ole yleensä tuoneet menettelyyn tai toimitettaviin asiakirjoihin kevennystä ja lisäarvoa. Tästä esimerkkinä on ilmoituksenvarainen anniskelualueen muutos ja hakemus anniskelualueen muuttamisesta. Päätösten prosessi, liitteet ja lomake ovat samat. Päätöksen nimen mukaan hinta vaihtelee.

Lupaprosessien keventämisellä voidaan myös aiheuttaa tilanne, että lupaviranomaisen harkintavaltaa ja vastuuta rajoitetaan liikaa. Alkoholilaissa 21 d §, jossa säännellään mm. lasten ja nuorten sekä perheiden tilaisuuksien osalta anniskelulupien rajoittamisesta. Lapsilla, nuorilla ja perheillä kuten myös urheilutapahtumissa tulisi olla oikeus myös päihteettömään ympäristöön. Tästä esimerkkinä lasten ja koko perheen ulkoilmakonsertit, joulutorit, tivolit jne. Aluehallintoviraston näkemys on, että järjestyslakia valvovien viranomaisten kanta yleiseen järjestykseen ja turvallisuuteen tulee olla selvitettynä ja ottaa vakavasti huomioon tällaista kevennettyä löyhästi säädeltyä lupamenettelyä suunniteltaessa. Aluehallintoviraston näkemyksen mukaan tällainen kevennetty lupamenettely aiheuttaisi entistä sekavamman ja portaittaisen lupajärjestelmän keventämättä elinkeinon hallinnollista taakkaa tai prosesseja ja mahdollistaa järjestelmällä keinottelun.

Anniskeluajat

Anniskeluaikaa koskevat säädökset on siirretty laintasolle perustuslain vaatimalla tavalla. Anniskelupaikat tulevat kuitenkin olemaan entistä myöhempään auki ja jatkoaikapaikkojen määrä tulee nousemaan. Tämä tulee huomioida vaikutusarvioinneissa todennäköisinä melu- ja lähiympäristöhaittojen lisääntymisenä sekä välillisesti viranomaisresurssien lisätarpeina poliisi- ja alkoholihallinnossa, terveydenhuollossa ja ympäristöterveydenhuollossa. Lisääntyvistä ympäristölle aiheutuvista haitoista johtuen Itä-Suomen aluehallintovirasto katsoo, että anniskelun klo 01.30:n jälkeen tulisi olla nykyiseen tapaan luvanvaraista. Lisäksi aluehallintovirasto kannattaa esitystä, että anniskelun jatkamiseen vaadittaisiin nykyistä enemmän ravintolan omalta järjestyksenpidolta jo ilmoituksen käsittelyn yhteydessä esitettyjä suunnitelmia arvioitaessa. Lähiympäristön lausunnot tulisi velvoittaa luvanhaltijan hankittavaksi, tämä myös mahdollisesti ehkäisisi ennalta sellaisia ilmoituksia, joilla on vahva vastustus lähiympäristön taholta.

Itä-Suomen aluehallintovirasto katsoo tärkeäksi omavalvontasuunnitelman sisällön ja noudattamisvelvollisuuden kirjaamista lainsäädäntöön, koska esitetyt muutokset korostavat nimenomaan luvanhaltijan toimivaa omavalvontaa viranomaisvalvonnan sijaan.

Yhteenveto Kokonaisuudistuksen yhtenä kannatettavana tavoitteena on ollut alkoholilainsäädännön selkeyttäminen. Tällä hetkellä alkoholilain lisäksi alkoholielinkeinoa ohjataan usealla alemman asteisella säädöksellä. Esityksessä on jätetty useat käytännön lupa- ja valvontatoimintaan liittyvät seikat säädettäväksi valtioneuvoston asetuksilla, joiden sisältöä ei ole vielä saatavilla. Asetusten sisällön puute, joidenkin pykäläluonnosten tulkinnallisuus sekä useat sisäiset pykäläviittaukset johtavatkin toistaiseksi melko vaikeasti hallittavaan kokonaisuuteen. Lain ennakoitavuuden ja sovellettavuuden kannalta

olisi tärkeää, että esimerkiksi luvanmyöntämis- ja rangaistussäännökset olisivat mahdollisimman selkeitä ja ymmärrettäviä. Selvyyden kannalta tulisi myös termit myynti ja anniskelu erotella selkeästi toisistaan, jolloin lain tulkinnallisuus osaltaan vähenisi.

Lisätiedot Lisätietoja antaa ylitarkastaja Ulla Kuosmanen puhelinnumero 029 501 6915 tai sähköpostitse ulla.kuosmanen@avi.fi

Ylijohtaja Sirkka Jakonen

Ylitarkastaja Ulla Kuosmanen

Itä-Suomen aluehallintovirasto

Liite: yksityiskohtainen lausunto luvuittain

LIITE: yksityiskohtainen lausunto luvuittain

2 luku Luvanvaraisuus

On hyvä, että alkoholijuomien valmistaminen ja myynti edellyttäisi vastaisuudessakin pääsääntöisesti lupaa. Oikeansuuntainen ratkaisu on myös se, että lupa- ja valvontaviranomaisten nykyiseen toimivaksi ja selkeäksi osoittautuneeseen työnjakoon ei olisi tulossa suuria muutoksia.

Esitysluonnoksen mukaan valtioneuvoston asetuksella säädettäisiin tarkemmin lupahakemuksesta ja siihen liitettävistä selvityksistä. Vaihtoehtoisena mallina harkittavaksi voisi tulla myös lupaviranomaisten itsensä suorittama harkinta tarpeelliseksi katsomistaan selvityksistä kunkin hakemus- tai ilmoitustyypin mukaisissa asioissa. Tämä mahdollistaisi sen, että viranomaisten resursseja ei käytetä tarpeettomiksi katsottujen lausuntojen pyytämiseen ja osaltaan mahdollisesti nopeuttaisi ja tehostaisi lupaprosessia.

Esitetyt luvan hakijaan liittyvät yleiset edellytykset noudattelevat pitkälti voimassa olevan alkoholilain 21 a §:n muotoiluja, jotka on todettu toimiviksi. Kyseisen pykälän soveltamisesta on myös olemassa runsaasti hallinto- ja oikeuskäytäntöä. Näistä syistä hakijaan liittyvien yleisten edellytysten olisi hyvä noudattaa mahdollisimman yhdenmukaisesti nykyisen alkoholilain 21 a §:ää. Selvyyden vuoksi olisi kuitenkin syytä lisätä pykälään maininta siitä, että verojen tai muiden julkisten maksujen laiminlyönniksi voidaan rinnastaa myös näiden maksujen perusteiden ilmoittaminen oleellisesti väärän sisältöisinä tai puutteellisina.

Alkoholijuomien vähittäismyyntiluvan ja sen myöntämisen edellytykset noudattelevat valmistustaparajoituksen poistamista ja prosenttirajan muutosta lukuun ottamatta päivittäistavarakauppojen kohdalla nykyistä alkoholilakia ja sen nojalla annettuja säädöksiä ja päätöksiä. Käytännössä tämä tarkoittaa epäselväksi koetun monipuolisen elintarvikevalikoiman vaatimuksen siirtämistä uuteen alkoholilakiin. Esityksessä tulisi tarkemmin määritellä monipuolinen elintarvikevalikoima. Lisäksi tulisi selventää tarkoitetaanko alkoholijuomien myynnin ja muun elintarvikemyynnin osuuksia arvioitaessa euromääräisen myynnin arvoa vai jotain muuta määrällistä vai laadullista mittaria.

Esityksen mukaan lupaviranomainen voisi asettaa vähittäismyynnin kassa- ja myyntijärjestelyitä koskevia lupamääräyksiä, jos paikan sijaintiin tai toimintaan liittyy erityisiä riskejä. Nykytilasta poiketen lupaviranomaisella ei ole kuitenkaan esitetty olevan mahdollisuutta hylätä hakemusta, jossa vähittäismyyntilupaa haetaan paikkaan, jota ei voida pitää asianmukaisena. Lupaviranomaisen tulisi esityksen mukaan aina myöntää alkoholijuomien vähittäismyyntilupa riippumatta vähittäismyyntipaikan sijainnista.

Alkoholijuomien anniskeluluvan ja sen myöntämisen edellytyksistä säädettäessä olisi tärkeää kirjoittaa suoraan lakitekstiin ne seikat, jotka ovat luvan edellytyksiä. Lausuttavana olevassa lakiesityksessä osa edellytyksistä on kirjoitettu vain pykälän perustelutekstiin. Olisi syytä mainita myös lakitekstissä, että anniskelupaikan tulee olla viranomaisen valvottavissa tehokkaasti. Laissa olisi lisäksi syytä selventää toimipaikan käsitettä siten, että samaan toimipaikkaan kuuluvaksi voitaisiin katsoa anniskelutoiminta esimerkiksi vain saman kiinteistön alueella.

Esityksen mukaan alkoholijuomien anniskelualueeksi ei saisi hyväksyä yleistä katsomotilaa, kuten ei tehdä nykyisessäkään alkoholilaissa. Kyseinen lainkohta on käytännössä ollut hyvin vaikeasti tulkittavissa ja lupaviranomaiset sekä muutkin tahot ovat useasti todenneet, että sitä tulisi selkeyttää. Kieltoa on esityksessä täsmennetty siten, että katsojien paikat eivät saisi olla anniskelualueella ja he eivät saa joutua vasten tah-

toaan seuraamaan tapahtumaa anniskelualueelta. Esitetty täsmennys tarkoittaisi kiristystä lupaviranomaisten käytäntöihin anniskelualueiden hyväksymisessä eikä sinänsä selkeyttäisi asiaan liittyviä tulkinnallisia ongelmia.

Uutena anniskelun toimintamallina alkoholilakiin esitetään myös anniskelua ns. cateringilmoituksella. Vain suljetuille seurueille tapahtuvaan cateringtoimintaan kyseinen malli saattaisi olla valvonnallisesta näkökulmasta mahdollinen. Esityksessä on jätetty lähes kaikki asiaan liittyvät käytännön seikat säädettäväksi valtioneuvoston asetuksella. Cateringilmoituksen osalta on tässä yhteydessä vaikea lausua tarkemmin muuta kuin että esitetty kolme vuorokautta ennen tapahtuman alkua tehtävä ilmoitus tulee valvonnallisesta näkökulmasta liian myöhään. Ensinnäkin pitää huomioida virastojen toimintaan vaikuttavat pyhäpäivät (esimerkiksi pääsiäisenä virastot ovat kiinni neljä päivää), toiseksi tulisi huomioida muussa lainsäädännössä vastavankaltaiselle toiminnalle asetetut määräajat ilmoitusten jättämiselle. Esimerkiksi palo- ja pelastussuunnitelma tulee tehdä 14 vuorokautta ennen tapahtuman alkua.

Lupaviranomaiset pyytävät tällä hetkellä lausuntoja anniskelulupahakemuksiin tarpeen mukaan. Lakiesityksessä lupaviranomainen on lähtökohtaisesti velvoitettu pyytämään lausuntoa sekä poliisilta että kunnalta, ja lähes kaikissa tapauksissa lupaviranomaisen olisi ilmoitettava hakemuksesta naapurustolle. Esitetty lausuntojen ja tiedonsaannin malli anniskelulupahakemuksista moninkertaistaisi lupaviranomaisen työmäärän yksittäisen lupahakemuksen käsittelyn yhteydessä ja pidentäisi lupahakemusten keskimääräistä käsittelyaikaa selvästi. Laaja kuulemis- ja ilmoittamisvelvoite edellyttäisi huomattavaa lisäystä alkoholilupaviranomaisten resursseihin. Viranomaisten toiminnassa lausuntojen pyytämisessä ja ilmoittamisessa naapurustolle tulisi olla esitettyä enemmän harkinnan varaa, vaikka asuinympäristölle ja yleisellä järjestykselle ja turvallisuudelle aiheutuvien haittojen ehkäiseminen onkin ensiarvoisen tärkeää.

Alkoholilain uudistuksen yhteydessä nykyisin asetuksessa alkoholijuomista ja väkiviinasta mainitut menettelyt alkoholi- ja väkijuomavaraston luovuttamisesta liikkeen toiminnan loppuessa tai siirtyessä toiselle omistajalle olisi syytä kirjoittaa osaksi alkoholilakia.

5 luku Alkoholijuomien vähittäismyynti ja anniskelu

Alkoholijuomien vähittäismyyntiä saisi esityksen mukaan harjoittaa vain luovuttamalla niitä asiakkaalle hyväksytyssä toimipaikassa. Mikäli tämän on tarkoitus estää esimerkiksi automaateista tapahtuvaa myyntiä, tulisi se selkeästi ilmaista myös vähittäismyyntipaikkaa koskevissa vaatimuksissa. Edellä mainittu koskee myös alkoholijuomien anniskelua koskevaa saman sisältöistä säännöstä. Alkoholijuomien nauttimiskiellosta vähittäismyyntipaikassa säädettäessä tulisi huomioida anniskelupaikoissa tapahtuva vähittäismyynti. Anniskelupaikassa vähittäismyydyn alkoholijuoman nauttimisen mahdollinen kieltäminen anniskelualueella jää esityksen perusteella myös epäselväksi.

Vähittäismyynti- ja anniskelupaikassa tulisi olla luvanhaltijan edustajana tämän määräämä vastaava hoitaja tai muu luvanhaltijan tähän tehtävään nimeämä henkilö paikalla, jos paikka on avoinna asiakkaille. Henkilön tulisi olla täyttänyt 18 vuotta. Sitä nuorempi 16 vuotta täyttänyt henkilö saisi myydä alkoholijuomia vastaavan hoitajan tai muun tehtävään nimetyn henkilön valvonnan alaisena. Alkoholijuomien ostamisen ja hallussapidon ikärajat huomioon ottaen olisi syytä harkita alkoholijuomien anniskeluun ja vähittäismyyntiin osallistuvan henkilökunnan ikärajaksi 18 vuotta. Ehdotettu16 vuoden ikäraja on myös selkeässä ristiriidassa lain 80 §:n kanssa. Alle 20 -vuotias ei saa pitää hallussaan väkevää alkoholijuomaa ja alle 18 -vuotias ei saa pitää hallussaan

edes mietoja alkoholijuomia. Toissijaisesti anniskelupaikkojen osalta on syytä ottaa huomioon se mitä Laki nuorista työntekijöistä (998/1993) erityisesti 7 §:n osalta lausuu.

Esityksen mukaan alkoholijuomien ostaja ja anniskelualueella oleskeleva on velvollinen todistamaan henkilöllisyytensä henkilökunnalle ja tämän lain noudattamista valvovalle viranomaiselle poliisiviranomaisen myöntämällä ajokortilla, passilla tai henkilökortilla. Lisäksi olisi syytä huomioida se, että ajokortin myöntää Trafi eikä poliisiviranomainen.

Alkoholijuomien anniskelun jatkamisen osalta esityksessä todetaan, että aikaisemmasta luvanvaraisuudesta luovuttaisiin ja siirryttäisiin ilmoitusmenettelyyn. Esitystä ei voi pitää alkoholilain tarkoitus huomioiden tarkoituksenmukaisena. Anniskeluajan jatkaminen kello 4:ään lupaviranomaiselle tehtävällä ilmoituksella ilman realistisia mahdollisuuksia kieltää aiottu anniskeluajan laajennus aiheuttaisi siirtymisen ennakoivasta lupahallinnon kautta tapahtuvasta valvonnasta entistä enemmän kohti jälkikäteistä kenttävalvontaa. Anniskeluajan jatkaminen kello 4:ään ilmoituksella johtaisi näin ollen valvovien viranomaisten resurssitarpeen kasvamiseen. Esitetystä ilmoitusmenettelystä säädettäisiin tarkemmin valtioneuvoston asetuksella, eikä sen täsmällisiä vaikutuksia voi kovin tarkasti ennustaa ilman asetustekstiä.

Jatkoaikailmoituksen käsittelyaika on rajattu kolmeen viikkoon, mitä voidaan pitää lyhyenä ottaen huomioon sen sisältävän terveydensuojelulain mukaisen käsittelyn ja asianosaisten kuulemisen kunnassa ja lähiympäristössä. Vaikka kunnallisen itsehallinnon lisäämistä sinänsä voidaan pitää kannatettavana seikkana, anniskelun jatkoaikojen kieltäminen kunnan toimesta kunnan tai sen osan alueella ei välttämättä olisi tarpeen. Kunnalla on lakiesityksen mukaan huomattavasti mahdollisuuksia vaikuttaa alkoholijuomien anniskelulupiin antamiensa lausuntojen avulla. Mikäli kunnille annetaan oikeus kieltää anniskelun jatkoajat, pitää lakiesityksessä huomioida ja turvata lupa- ja valvontaviranomaisten tiedonsaanti kunnan päätöksistä.

Meluhaittoja ei tässä kohdassa mainita syynä, jonka perusteella rajoituksia voisi asettaa. Anniskelulupaa myönnettäessä 21 §:n 2 momenttiin perustuvia rajoituksia voitaisiin esityksen mukaan asettaa myös melun perusteella. Esitysluonnoksesta ei käy ilmi, miksi melun arvioinnista on tarpeen säätää eri tavalla anniskeluluvan ja jatkoaikaluvan osalta. Ratkaisu vaikuttaa erikoiselta ja on omiaan aiheuttamaan ongelmia. Ehdotetun lain 43 §:n sanamuodon perusteella vaikuttaa siltä, että anniskelun jatkamisesta aiheutuvan meluhaitan perusteella anniskeluaikaa ei voisi rajata loppuvaksi joskus välillä 1.30 – 4.00, siis esimerkiksi klo 2.30. Vaihtoehdot näyttäisivät olevan joko kieltää jatkoajan käyttö tai sallia se 4.00 saakka. Lisäksi esityksessä käytetyn passiivisen sanamuodon vuoksi ("voidaan kieltää") jää hieman epäselväksi, mikä viranomainen voi meluhaitan perusteella kieltää anniskelun jatkamisen – terveydensuojeluviranomainen vai alkoholilupaviranomainen.

Anniskelun jatkamisen edellytyksenä on esityksen mukaan, että anniskelupaikassa on kaksi järjestyksenvalvojaa jokaista alkavaa 200 asiakaspaikkaa kohden yksinomaan valvomassa järjestystä ja turvallisuutta kello 24:stä alkaen. Järjestyksenvalvonnan määrää koskeva pääsäännöstä poikkeaminen on tulkinnanvarainen ja jättää huomattavan mahdollisuuden erilaisille tulkinnoille ja lisää oikeudellisten riitojen todennäköisyyttä. Lakiehdotuksesta ei käy ilmi kuinka pitkään ilmoitus on voimassa. Ravintolan toiminta-ajatus vaikuttaa häiriöalttiuteen ja ympäristövaikutuksiin. Lakiehdotuksesta ei selviä menettely anniskelupaikan toiminta-ajatuksen muuttuessa. Toiminta-ajatuksen muutos voi vaikuttaa anniskelupaikan ympäristövaikutuksiin sekä järjestyksenvalvonnan vaatimuksiin. Luvanhaltijalle tulisi olla myös lainsäädännössä määrätty velvollisuus hankkia ilmoitusta varten tarvittavat lausunnot. Itä-Suomen aluehallintovirasto pyytää lainsäätäjää huomioimaan myös sen, että lähiympäristön taloyhtiöistä voi tulla

aluehallintovirastoa velvoittavan lausunnon antajina asianosaisia asiassa ja tämä oikeuttaa heidät muutoksenhakuprosesseihin. Selkeintä olisi myös luopua järjestyksenvalvonnan tarpeettomuusharkinnasta. Lakiehdotuksesta ei käy myöskään ilmi mikä viranomainen määrittelee asiakaspaikat. Onko viranomainen kunnan rakennusvalvonnasta vastaava taho, joka määrittelee myös käyttötarkoituksen ja hyväksyy kokoontumistilat tietylle asiakasmäärälle. Tämä olisi hyvä olla selkeästi kirjoitettuna alkoholilakiin.

Alkoholijuomien hankkiminen sallittaisiin vähittäismyynnistä anniskeluun siten, että anniskeluluvanhaltija ilmoittaa ostonsa valvontaviranomaiselle. Esitetty tarkoittaisi käytännössä alkoholijuomien tukkumyyntilupaa alkoholijuomien vähittäismyyntiluvanhaltijoille ilman raportointivelvollisuutta, alkoholijuomien luvattoman välittämisen valvonnan vaikeutumista, valvontamaksujen määräämisen vaikeutumista sekä alkoholitilastoinnin luotettavuuden vaarantumista. Alkoholielinkeinojen luvanvaraisuudella ja valvonnalla voidaan hyvin ehkäistä harmaan talouden ja talousrikollisuuden ilmiöitä. Lupanumerolla ostaminen ja siihen lainsäädännöllä velvoittaminen tukee tätä tarkoitusta.

7 luku Markkinointi

Itä-Suomen aluehallintovirasto esittää näkemyksenään alkoholilain mainontasäännöksistä esitysluonnoksesta poiketen, että kaikkien alkoholijuomien mainonnan tulisi pääsääntöisesti olla kielletty. Tällöin lakiin tulisi säätää ns. positiivilistan muodossa ne poikkeukset, joiden mukaisesti mietojen alkoholijuomien mainonta olisi sallittu. Sallituksi katsottaisiin tuotetiedon jakaminen. Laissa tulisi määritellä yksiselitteisesti, mitä tuotetiedolla tarkoitetaan. Lisäksi säänneltäisiin, missä tapauksissa mainontaa on pidettävä kiellettynä (ns. negatiivilista). Aluehallintovirasto katsoo, että molempien keinojen, sekä positiivilistan että negatiivilistan käyttö on perusteltua. Näin pystyttäisiin puuttumaan esimerkiksi siihen, että sisällöltään sallittua mainontaa esiintyisi paikoissa tai tilanteissa, joita ei voi pitää asiallisena.

9 luku Valvonta ja ohjaus

Esitysluonnoksen keskeisiin muutoksiin lainsäädännön nykytilaan verrattuna lukeutuu omavalvonnan korostaminen. Omavalvontasuunnitelman tuleminen lakisääteiseksi asiakirjaksi myös alkoholiasioissa on oikeansuuntainen esitys. Kutenkin käytännön sisällöt omavalvonnan toteuttamiseen sekä sen toimivuuteen liittyvään viranomaisvalvontaan jäävät esitysluonnoksessa epäselviksi ilman tarkempia tietoja asiasta annettavan asetuksen sisällöstä. Asetuksessa tulee määritellä tarkasti omavalvontasuunnitelman sisältö, sen sitovuus ja laiminlyönnistä tulee olla mahdollista antaa seuraamus. Lakiehdotus nostaa omavalvontasuunnitelman ja sen noudattamisen merkitystä erittäin paljon, joten törkeästä laiminlyönnistä tulee voida peruuttaa anniskelulupa määräajaksi tai pysyvästi.

Esityksen 55 §:n mukaan alkoholijuomien anniskeluluvanhaltijan anniskelua ja alkoholiyhtiön vähittäismyyntiä sekä niiden valvontaa hoitavalla henkilöllä tulisi olla alkoholilain osaamista osoittava alkoholilain osaamistodistus, jonka mallista päättäisi Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto. Aluehallintovirasto pitää hyvänä, että osaamistodistus vaaditaan kaikilta niiltä, jotka vastaavat alkoholijuomien myynnistä tai anniskelusta mutta pyytää lainsäätäjää huomioimaan, että kaikissa sosiaali- ja terveydenhuollon ammattitehtävissä vaaditaan yhä tiukemmin alan vastaava lakisääteinen koulutuksella saavutettu pätevyys. Ravintolan anniskelun koulutusvaatimuksista luopuminen tuntuu kovin erikoiselta, kun kyse on todella vaativasta tehtävästä, asiakkaiden terveyden ja hyvinvoinnin sekä turvallisuuden takaamisesta. Tässä kohdin tulisi huomioida myös muut alkoholilain laaja-alaiset kevennykset, jotka osaltaan aiheuttavat asiakasturvallisuuden heikentymistä ja kontrollin sekä osaamisen vähentymistä.

Esityksen mukaan osaamistodistus vaaditaan, jos henkilö on työskennellyt luvanhaltijan palveluksessa vähintään kolme kuukautta. Lakiehdotuksesta ei selviä kuinka tämän säännöksen valvonta mahdollistetaan. Tässä yhteydessä on syytä huomioida, että vuokratyöntekijät eivät työskentele luvanhaltijan palveluksessa. Ravintola-alalla käytetään paljon vuokratyövoimaa, joka mahdollistaa ravintolan toiminnan niin, ettei siellä työskentele henkilöä, jolla olisi edes osaamistodistus.

10 luku Kiellot, rikkomusten seuraamukset ja rangaistussäännökset

Koko luku 10 tulisi kirjoittaa selkeämmäksi. Erityisesti pykälät 69 ja 70 muodostavat monimutkaisen ja vaikeasti hallittavan kokonaisuuden. Mikäli rikkomusten seuraamukset kirjoitetaan luonnoksessa esitetyllä tavalla, tulee olla huolellinen, että seuraamukset kattavat kaikki laiminlyönnit ja lain vastaisen toiminnan. Mitkä seuraamukset koskevat jatkoaikailmoitusta? Onko nykyisessä muotoilussa mahdollista rajoittaa lupaa? Valvontatoiminnassa valvontaviranomaisella tulee olla tarvittaessa mahdollisuus luvan rajoittamiseen esimerkiksi peruuttamalla anniskelulupa joko määräajaksi tai pysyvästi, rajoittaa anniskeluaikaa tai asettamalla anniskelun valvonnan kannalta tarpeellisia ehtoja ja että tämä mahdollisuus on kirjattu lakiin.

Anniskelu- ja vähittäismyyntitoiminnassa havaittujen puutteiden tai luvanhaltijan luotettavuudessa todettujen epäkohtien osalta esitämme pääosin nykyisen alkoholilain 22 §:n kaltaista muotoilua. Kun luvanhaltijan luotettavuudessa (menettänyt luvan saamisen ehdot) tai anniskelu/vähittäismyyntitoiminnassa havaittaisiin puutteita, seuraamus voisi olla hallinnollinen eli varoitus, määräaikainen luvanperuutus tai pysyvä luvan peruutus.

Laiminlyöntimaksusta säädettäisiin oma pykälä, jossa määriteltäisiin, missä tilanteissa sitä voidaan käyttää. Laiminlyöntimaksu olisi seuraamuksena ilmoituslaiminlyönneissä, vastuuhenkilön puuttuessa anniskelupaikasta, toistuvissa asiakirjapuutteissa, lupaehtojen rikkomisissa, omavalvontasuunnitelman puuttuessa jne. Esitysluonnoksessa katsotaan anniskelussa ja vähittäismyynnissä tapahtuvien laiminlyöntien johtuvan pikemmin eriasteisesta huolimattomuudesta kuin varsinaisesti tahallisuudesta. Tämä käsitys on virheellinen. Esimerkiksi päihtyneelle tai alaikäiselle anniskelutilanteissa huolimattomuuden aste on usein hyvin lähellä tahallisuutta.

Kokonaisuutena nykyistä 22 §:ää voidaan pitää varsin toimivana. Seuraamuskäytännöt aluehallintoviraston sisällä sekä niiden välillä on varsin yhtenäinen sekä oikeuskäytännössä kohtuulliseksi havaittu. Seuraamuksia ei ole tarvetta lieventää tai muuttaa, mihin esitysluonnoksen 69 ja 70 §:t väistämättä johtaa. Luonnoksen esimerkkiin viitaten nykykäytännön mukaan alaikäiselle anniskelu on johtanut luvan määräaikaiseen peruuttamiseen. Lieventävät asianhaarat on otettu seuraamusharkinnassa huomioon ja seuraamus on voinut olla myös varoitus. Suuri osa toimijoista ottaa alaikäisille anniskelun kiellon vakavasti ja asiaan kiinnitetään ravintolan omavalvonnassa riittävästi huomiota. Tämän johdosta alaikäisille anniskelua havaitaan verraten harvoin. Osalla toimijoista riittävän huomion kiinnittäminen edellyttää kuitenkin riittävän suurta pelotevaikutusta, jollainen määräaikainen luvan peruutus on ollut (tulomenetys ja maineenmenetys). Mikäli luvan määräaikaisen peruuttamisen sijaan, sanktio on korvattavissa alle yhden illan myyntitulolla, ei tätä pelotevaikutusta ole.

Esitetyssä muodossa laiminlyöntimaksu ei kohtele erikokoisia luvanhaltijoita tasapuolisesti ja se on muutoinkin aivan liian alhainen. Laiminlyöntimaksun suuruus tulisi sitoa esimerkiksi valvontamaksun määrään. Kuittilaki on väärä vertailukohta, koska kuitinantamisessa on puutteita hyvin pienessä yritystoiminnassa kuten parturit, hierojat ym. Alkoholielinkeinossa volyymit ovat huomattavasti suuremmat ja seuraamusten tulisi olla sen mukaisia. Luonnoksessa esitetyllä tavalla laiminlyöntimaksusta muodostuisi

paljon käytetty perusseuraamus ja se työllistäisi perusteettomasti alkoholiviranomaista ja oikeusrekisterikeskusta. Luonnoksessa esitetty kuuden kuukauden määräaika laiminlyöntimaksun määräämiselle on viranomaiselle liian lyhyt. Tällaista määräaikaa ei ole kuittilaissa. Mikäli määräaika ylipäänsä katsotaan tarpeelliseksi, sen tulee olla vähintään yksi vuosi.

Luvan peruuttamista koskevaa 70 § tulisi täsmentää eikä nykyisen seuraamuskäytännön lieventäminen ole tarpeellista. Luonnoksessa esitetyllä tavalla määräaikainen luvan peruuttaminen edellyttäisi varoitusta tai laiminlyöntimaksua. Määräaikainen luvan peruuttamien tulee olla mahdollista suoraan ilman varoitusta tai laiminlyöntimaksua, kuten nykyään, tahallisissa ja vakavissa lain rikkomuksissa. Käytännön esimerkkinä tällaisesta tilanteesta on sammuneen henkilön vieminen poliisin toimesta suoraan anniskelupaikasta sairaalaan hengen vaarallisen päihtymystilan vuoksi tai huomattavan nuorelle henkilölle anniskeleminen.

Luonnoksen perusteella luvan pysyvä peruttaminen vaikuttaa käytännössä mahdottomalta. Luvan peruuttaminen edellyttää annettua varoitusta tai laiminlyöntimaksua ja tämän lisäksi lainrikkomisen olisi oltava toistuvaa tai tahallista taikka kokonaisuutena arvostellen törkeää. Luvan pysyvä peruuttaminen tulee olla mahdollista suoraan ilman varoitusta tai laiminlyöntimaksua esimerkiksi törkeissä ohimyyntitapauksissa tai törkeissä lainrikkomistapauksissa (rikos tuomio). Tyyppitapauksessa törkeä ohimyynti tulee alkoholiviranomaisen tietoon verotarkastuksen yhteydessä. Mikäli tässä tapauksessa annetaan varoitus, aluehallintovirastolla ei ole keinoja todeta luvanhaltijan velvollisuuksien rikkomisen jatkumista, koska verottaja ei tee uutta verotarkastusta. Toinen tyyppitapaus voisi olla luvanhaltija syyllistyminen törkeään rikokseen. Pykäläluonnos ei toimi näissä tilanteissa. Perustuslakivaliokunnan tulkintoihin viitaten, luvan peruuttamisen kynnys tulee olla korkea, mutta sen pitää kuitenkin olla mahdollista. Kertyneet verovelat eivät voi olla ainoa syy pysyvään luvan peruutukseen. Tältä osin viittaamme viimeaikaisiin KHO:n päätöksiin ja toteaa, että oikeustilaa ei ole syytä muuttaa.

Esitysluonnoksen 69 ja 70 §:t muodostavat tehottoman ja viranomaisia tarpeettomasti työllistävän kokonaisuuden. Toimivampi ratkaisu olisi nykyisen alkoholilain 22 §:n periaatteiden säilyttäminen alkoholilain 10 luvussa ja laiminlyöntimaksusta erillisen pykälän säätäminen koskien tiettyjä rikkomuksia ja laiminlyöntejä.

Lakiehdotuksen 66 §:ssä säännellään viranomaisten kielloista ja turvaamistoimista. Ehdotuksessa on poistettu viranomaisen käytettävissä olevasta keinovalikoimasta velvoittava ohje. Perusteluna todetaan, että viranomainen ei tarvitse nimenomaista pykälää ohjeistaakseen valvottaviaan, vaan voi turvautua [vapaamuotoiseen] ohjaukseen. Itä-Suomen aluehallintoviraston näkemyksen mukaan vapaamuotoisella ohjeistuksella ei useinaan ole riittävää painoarvoa. Jatkossa ainoaksi sanktiomuodoksi jäisi kieltopäätös, jonka yhteyteen ei luontevasti pysty liittämään toimintaa koskevaa ohjeistusta. Viranomaisen antama ohje, jonka velvoittavuutta voidaan tarvittaessa vahvistaa uhkasakolla, on välttämätön ohjaamiskeino valvottavien toimintatapojen muuttamiseksi rakentavalla tavalla.

Lupaviranomaiset ovat nykyisen alkoholilain nojalla pystyneet mainontaa valvoessaan hyödyntämään myös lupaan kohdistuvia sanktioita, kuten huomautusta ja kirjallista varoitusta. Uusi alkoholilaki ei tätä mahdollistaisi. Käytännössä siis markkinointiin voitaisiin puuttua vain vapaamuotoisella velvoittamattomalla ohjeistuksella sekä kieltopäätöksellä.

Lakiehdotuksen 69 § sisältää seuraamuksina varoituksen sekä uutena seuraamusmuotona laiminlyöntimaksun. Lainkohdassa on yksilöity ilmeisestikin tyhjentävästi

missä tapauksissa varoitus tai laiminlyöntimaksu voitaisiin määrätä. Aluehallintovirasto katsoo, että myös markkinointia koskevan 49 §:n rikkomisesta tulisi olla mahdollista antaa kirjallinen varoitus tai määrätä laiminlyöntimaksu. Lupaviranomaisilla tulee olla käytettävissään rikkomusten seuraamuksena kieltopäätöstä kevyempi tai yksinkertaisempi hallinnollinen menettely, muuten paikallinen mainonnan valvonta vaarantuu.

11 luku Maksut

Esityksen 45 §:n mukaan anniskeluluvanhaltijat saisivat hankkia alkoholijuomia ostamalla niitä vähittäismyyntiluvanhaltijalta. Tällöin ostoista tulisi raportoida ostajan taholta valvontaviranomaisille erikseen. Valvontamaksuja käsittelevän liitteen kohdan 5 mukaan valvontamaksu määrätään 100-prosenttisena alkoholina edellisen kalenterivuoden lasketuista tai vuoden pituisena laskenta-aikana arvioiduista ostoista. Mahdollista on, että alkoholijuomien ostoa vähittäismyynnistä ei raportoida valvontaviranomaisille. Mikäli raportointia ei suoriteta, on valvontamaksu alempi kuin silloin, kun ostot tehdään tukkumyyjiltä ja ne kirjautuvat lupanumerolle.

Esityksen mukaan anniskeluajan jatkamista koskeva erillinen valvonnan vuosimaksu on 760 euroa, jos anniskelua jatketaan yli 180 päivänä vuodessa kello neljään, ja muutoin 380 euroa. Kaikki ilmoituksen tehneet eivät kuitenkaan välttämättä anniskele kello neljään asti. Nykyisessä muodossaan esitys mahdollistaisi sen, että anniskelua jatketaan esimerkiksi kello 3.45 asti pienemmän valvontamaksun vuoksi. Itä-Suomen aluehallintovirasto ehdottaa, että lause muutetaan muotoon "jos anniskelua jatketaan yli 180 päivänä vuodessa kello 1.30 jälkeen". Esityksen 45 §:n mukaan anniskeluluvan haltija päättäisi itse, minä päivinä ja kuinka pitkään anniskelua jatkettaisiin kello 1.30:n jälkeen. Valvonnan kannalta lupaviranomaisen on tiedettävä, milloin jatkoaika-anniskelua koskevat velvoitteet ovat voimassa ja milloin esimerkiksi valvonta voi olla tarpeen.

Esityksen mukaan vähittäismyynnin valvonnan vuosimaksu on kultakin myymälältä 200 euroa. Valvontamaksussa tulisi huomioida vähittäismyyntipaikan koko ja myynti. Ehdotamme, että valvontamaksujen suuruus porrastetaan anniskelun tapaan. Alkoholiyhtiöltä perittävä vuotuinen valvontamaksu kultakin myymälältä 380 euroa. Valvontamaksu tulisi periä myös luovutuspaikoilta. Mikäli luovutuspaikat sisältyvät jo hintaan, tulisi tämä esityksessä ilmaista selkeästi.

Esityksen mukaan vähittäismyynnin, anniskelun ja anniskeluajan jatkamisen valvontamaksut laskutetaan kalenterivuosittain viimeistään 30.4., kun luvanhaltijalla on voimassa oleva lupa 1.4. Aluehallintovirasto ehdottaa, että lause muutetaan epäselvyyksien välttämiseksi muotoon "ellei luvanhaltija ole kirjallisesti ilmoittanut lopettaneensa toimintaansa 1.4. mennessä".

12 luku Muutoksenhaku

Itä-Suomen aluehallintovirasto pitää tärkeänä, että varoitusta kokevasta päätöksestä pitäisi voida hakea muutosta eikä oikaisua.

13 luku Erinäiset säännökset

Esitetty säännös nauttimiskielloista sallii omien juomien nauttimisen läpi vuorokauden liikennevälineissä, kauppaliikkeissä ja tilausravintoloissa sekä ravintolatilan anniskelualueen ulkopuolisissa kabinettitiloissa, joka ei ole avoinna yleisölle ja on tällöin viranomaisvalvonnan ulottumattomissa.

Ehdotuksen mukainen nauttimiskielloista sääntely on ilmeisessä ristiriidassa hallituksen kärkihankkeisiin kuuluvan harmaan talouden valvonnan tehostamisen, työllisyyden

lisäämiseen sekä ehdotetun alkoholilain 1 §:n kanssa. Suuri osa ravitsemisliiketoiminnasta alkoholielinkeinossa todennäköisesti siirtyisi viranomaisvalvonnan, yrittäjän omavalvonta- ja raportointivelvollisuuksien ulkopuolelle kulutuksen siirtyessä pois anniskelupaikoista.

Nauttimiskieltoja koskeva säännös on merkittävä niin viranomaistoiminnan, elinkeinon kuin kansalaistenkin näkökulmasta ja kyseinen säännös tulisi olla laadittu vähintään aikaisemmassa muodossaan (voimassa olevan alkoholilain 58 §) ja laajuudessaan, jollei säännöstä pystytä täsmentämään laajuutta menettämättä. Esitystä tulisi täsmentää siten, että ei ole tulkinnanvaraista missä tilanteissa alkoholijuomien nauttiminen on sallittua ilman anniskelulupaa ja missä tilanteessa anniskelulupa vaaditaan. Nyt ehdotetun pykälän muotoilu on liian avoin.

14 luku Voimaantulo- ja siirtymäsäännökset

Alkoholijuomien vähittäismyyntilupien osalta on syytä harkita siirtymäsäännöstä, mikäli halutaan, että nykyään korkeintaan 4,7 prosenttisia vain käymisteitse valmistettuja alkoholijuomia myymään oikeutettuihin toimipaikkoihin ei tarvitse erikseen hakea vähittäismyyntiluvan muutosta korkeintaan 5,5 prosenttisten alkoholijuomien myymistä varten. Esitettyjen alkoholilain muutosten laaja-alaisuuden vuoksi lakia ei tulisi säätää tulemaan voimaan ainakaan muuttuneilta osin kuin aikaisintaan 6 kuukautta lain hyväksymisestä.

Muut alkoholilain kokonaisuudistukseen liittyvät säädösmuutokset

Elintarvikelain 14 §:n vallitseva oikeustila tulee vähintäänkin säilyttää eikä aluehallintovirastojen käsiteltäväksi ole syytä säätää ilmoituksia muutoin kuin nykyisen alkoholilain 13 §:ssä ja 14 §:n 2 momentissa tarkoitettujen alkoholijuomamyymälöiden osalta. Itä-Suomen aluehallintovirasto pitäisi kuitenkin hyvänä muutoksena, että kaikkien elintarvikehuoneistojen ilmoitusten vastaanottaminen tapahtuisi kunnassa (jatkossa maakunnassa), kuten niiden luonnolliseen toimenkuvaan valvontavelvoitteineen ympäristöterveydenhuollossa kuuluu, eikä vastaanottava viranomainen vaihtuisi sen mukaisesti kuinka vahvoja alkoholijuomia myymälässä myydään tai myydäänkö alkoholijuomia lainkaan.